

Arrest

nr. 76 116 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDERMEERSCH en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 oktober 2006 het Rijk binnen en diende op 22 april 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 9 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Hamar Wii-clan. Op 8 november 2006 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 28 november 2008. U tekende op 30 november 2008 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 17 april 2007. Op 24 april 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 12 juni 2007 diende u bij de Raad van State een schorsingsberoep in tegen deze beslissing. (G/A 183653-29348). De beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad van State gehandhaafd bij arrest van 2 februari 2011. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 22 april 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 9 mei 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 7 juli 2011) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgend document neer: een Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissariaat-generaal op 21 mei 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. 1 Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken. Met betrekking tot het nieuwe element dat u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Wat betreft het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu kan het volgende gezegd worden. Ten eerste is het merkwaardig dat het door u voorgelegde paspoort uitgereikt werd op 21 oktober 2009 te Mogadishu en stelt dat u gedomicileerd bent in Mogadishu (zie informatie in administratief dossier) terwijl u zich op het moment van de uitgifte ervan reeds in België bevond. Ten tweede verklaarde u dat uw tante A. A. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 juli 2011, p. 3) de afgifte van het paspoort regelde (p. 4) in uw afwezigheid (p. 4) en dat u aldus niet persoonlijk aanwezig was noch bij de aanvraag noch bij de uitgifte van uw paspoort hetgeen toch bedenkelijk is. Ten derde verklaarde u dat op de plaats waar de houder het paspoort dient te ondertekenen (Signature of holder) niet uw eigen handtekening prijkt doch dat iemand – u weet niet wie – uw naam schreef op deze plaats (p. 5). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de authenticiteit van het door u voorgelegde Somalisch paspoort. **Aldus kan worden opgemerkt dat het door u voorgelegde document niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de door u beweerde Somalische nationaliteit te herstellen. Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.** U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong. **Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

4. In het kader van de eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat verzoeksters Somalische nationaliteit niet kon overtuigen nadat werd vastgesteld dat verzoekster geheel onbekend was met Somalië en de Somalische maatschappij. Verzoekster ondersteunt haar tweede asielaanvraag met een "*Somalisch paspoort*" om te "*bewijzen dat ik wel degelijk de Somalische nationaliteit heb*" (verklaring DVZ).

De bestreden beslissing stelt dat het neergelegde paspoort niet authentiek is omdat het werd aangevraagd en uitgereikt in verzoeksters afwezigheid en niet door haar werd ondertekend, zodat het de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Somalische identiteit en afkomst niet kan herstellen, en aldus evenmin haar hierop gebaseerde asielmotieven.

5. Verzoekster voert aan dat "*Naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat Generaal is verzoekster op 07/10/2011 samen met haar raadsman naar de Ambassade van Somalië gestapt, teneinde de authenticiteit van haar paspoort te laten toetsen*" en "*Daar werd haar door de Consul uitgelegd dat het paspoort wel degelijk authentiek was, maar dat het nog opgemaakt was volgens het oude model zonder elektronische chip.*" Verzoekster legt ook allerlei nieuwe documenten neer die ze via de Somalische ambassade te Brussel heeft verkregen, met name een "*Authenticatie Certificaat dd. 07/10/2011*"; een "*Aangifte van geboorte dd. 14/10/2011*"; een "*Nationaliteitsverklaring dd. 14/10/2011*"; een "*Kopie van haar nationale identiteitskaart dd 17/10/2011*" en een "*Kopie van haar nationaal paspoort*".

Verzoekende partij meent dat niet kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van documenten uitgereikt door de ambassade van Somalië te Brussel. Verzoeksters advocaat benadrukt ter terechtzitting dat ze samen met haar cliënte naar de ambassade is getrokken. Verzoekster zou evenwel alleen toegelaten zijn tot het onderhoud met een persoon, volgens verzoekster de consul, terwijl haar advocaat in de wachtzaal diende te blijven. Verzoekster stelt dat de documenten werden uitgereikt op vertoning van de stukken uit Mogadishu en na een gesprek over haar herkomst.

5.1. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster ter terechtzitting zelf bevestigt Somalië niet te kennen. Dit blijkt trouwens ook overduidelijk uit haar verhoor tijdens haar eerste asielaanvraag (CGVS-verhoor procedure dringend beroep van 17 april 2007) en is de reden van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 24 april 2007 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster herhaalt ter terechtzitting dat ze opgroeide in Saoedi-Arabië.

5.2. Verzoekster legde bij haar tweede asielaanvraag een Somalisch paspoort voor uitgereikt te Mogadishu waaraan door de CGVS geen bewijswaarde wordt gehecht "*Wat betreft het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu kan het volgende gezegd worden. Ten eerste is het merkwaardig dat het door u*

voorgelegde paspoort uitgereikt werd op 21 oktober 2009 te Mogadishu en stelt dat u gedomicilieerd bent in Mogadishu (zie informatie in administratief dossier) terwijl u zich op het moment van de uitgifte ervan reeds in België bevond. Ten tweede verklaarde u dat uw tante A. A. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 juli 2011, p. 3) de afgifte van het paspoort regelde (p. 4) in uw afwezigheid (p. 4) en dat u aldus niet persoonlijk aanwezig was noch bij de aanvraag noch bij de uitgifte van uw paspoort hetgeen toch bedenkelijk is. Ten derde verklaarde u dat op de plaats waar de houder het paspoort dient te ondertekenen (Signature of holder) niet uw eigen handtekening prijkt doch dat iemand – u weet niet wie – uw naam schreef op deze plaats (p. 5). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de authenticiteit van het door u voorgelegde Somalisch paspoort.”

6. Ter terechtzitting legt verweerder een Subject Related Briefing “Somalië, Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991” neer waarin wordt bevestigd dat in Somalië “alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog, waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten”. De documenten uitgereikt in Mogadishu zijn aldus louter privé-initiatieven waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht te meer nu verzoekster zelf niet kan toelichten hoe haar tante deze stukken verkreeg noch aantoonde waar in Mogadishu de gebouwen zouden staan die dergelijke documenten uitreiken, welke ambtenaren er aangesteld zijn in Mogadishu, door wie ze betaald worden en in wiens naam en op basis van welke gegevens ze identiteitsdocumenten uitreiken.

6.1. Verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat de authenticiteit van het paspoort uit Mogadishu wordt bevestigd doordat de consul te België van de Somalische ambassade zich hierop steunt voor de uitreiking van haar Somalische identiteitsdocumenten in België, kan evenmin overtuigen. Immers ook het ambassadepersoneel kan niet onbekend zijn met de praktijken uit Mogadishu. Indien verzoekster inderdaad volhoudt dat ze op dergelijke basis een paspoort verkreeg in België dan kunnen zich dan ook ernstige vragen worden gesteld bij het gemak waarmee de Somalische ambassade documenten uitreikt. Hoe dan ook kan *in casu* worden vastgesteld dat verzoekster in 1992 naar Saoedi-Arabië vertrok. Er kan dan ook aangenomen worden dat haar vader en het gezin toen over geldige identiteitsdocumenten beschikten die waren uitgereikt onder het Siad Barre regime. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoekster deze niet neerlegt. Het administratief dossier bevat geen informatie over de situatie van Somali in Saoedi-Arabië terwijl verzoekster er haar hele jeugd verbleef en school liep. Ter terechtzitting stelt verwerende partij bijkomend nog steeds geen antwoord te hebben ontvangen van de ambassade van Somalië over de wijze waarop documenten worden uitgereikt, terwijl ook dit van essentieel belang is voor de beoordeling van de nieuwe stukken.

7. Aldus stelt de Raad vast, verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat bij gebrek aan essentiële gegevens hij niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksdaden te moeten bevelen, meer bepaald met betrekking tot de authenticiteit en betrouwbaarheid van de voorgelegde documenten. Een nader onderzoek dringt zich *in casu* dan ook op. Met het oog op een goede rechtsbedeling wordt de bestreden beslissing vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op op 9 september 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK